

Veelgeliefden,

Meester, wanneer zal dat gebeuren en wat is het teken wanneer dat zal gaan gebeuren? Deze vraag van de apostelen is door bijna alle generaties na hen herhaald, tot in onze tijd toe. "Wanneer?" Meestal met de ondertoon: "dan kunnen we ons erop voorbereiden als het zo ver is, nu nog maar even niet"!

De verwachting van een naderend einde van de wereld is niet vreemd aan de mens, gelovig of niet gelovig. Ieder weet dat deze wereld voorbij gaat, van tijdelijke aard is. En met de wereld is de mens zelf van voorbijgaande aard. Hij ziet in het wereldgebeuren de tekenen van zijn eigen naderend onheil. Of dit nu het einde van het Romeinse beschaving was, het ineenstorten van het heilig Roomse Rijk, de tijd van de Verlichting en de Franse revolutie, de twee wereldoorlogen of het huidige verval van de westerse beschaving, allemaal zijn het tekenen dat het einde nabij is. De verwachting van een spectaculair einde van de wereld, gepaard gaande met verwarring en allerlei rampen is ons ook niet vreemd. Naast de dreiging van een nucleaire ramp of een naderde ijstijd, put menig hedendaags auteur zich uit in scenario's met extreme gebeurtenissen alsof het einde voor de deur staat.

Wij leven in de eindtijd, al twee duizend jaar lang, want deze is begonnen met Christus. Het is de tijd van onderscheiding, de tijd van scheiding, de tijd van schifting. *Zie de dag gaat komen*, zei de profeet Maleachi zes eeuwen vóór Christus, *de dag die als een oven brandt* voor hoogmoedigen en boosdoeners. *Maar voor u die mijn Naam vreest, gaat de zon van gerechtigheid op en met haar vleugels brengt zij genezing!* (Mal. 3,19-20) De zon van gerechtigheid is opgegaan, want zij is Christus. In Christus is de scheiding van de geesten begonnen, ook al is zij nog niet voltooid. De dag van de Heer is de dag van Christus. Deze dag komt bij de Wederkomst van de Heer, maar zij komt vandaag reeds, elke keer als de genade tot ons komt. De dag van de Heer breekt overal aan waar een scheiding tussen goed en kwaad, waar een oordeel plaatsvindt. Christus klaagt alle boosheid aan en verheft de rechtvaardigheid. De dag van de Heer is begonnen, ook al is zij nog niet voltooid.

Het naderde einde betekent niet zo iets als: "de wereld loopt op z'n einde" of "het is vijf voor twaalf". Dat is doemdenken wat een christen niet past. De christen heeft de goddelijke deugd van hoop ontvangen waardoor hij weet dat die dag het voorportaal zal zijn van de definitieve verrijzenis. Het gaat niet om de afloop, maar om de overgang. Het gaat niet om vernietiging, maar om zuivering en herschepping: een nieuwe hemel en een nieuwe aarde die van God uit de hemel neerdaalt.

Tegen deze achtergrond is de reactie van Jezus te begrijpen: Hij antwoordt niet op de vraag naar het "wanneer". Hooguit zegt Hij: *dat alles moet wel gebeuren, maar het is nog niet het einde*. Hij verwijst naar het nu, hoe we ons nu moeten gedragen onafhankelijk van het "wanneer" uit de toekomst. *Weest waakzaam en weest op uw hoede dat gij niet in dwaling gebracht wordt*. Als wij onze blik op het einde der tijden richten dreigt des

te meer het gevaar het nu te vergeten. Hoevelen zijn er ook in onze tijd opgestaan die menen door verlichting of openbaring vanuit oorlogen, rampen en opstanden in onze tijd, het naken van de Wederkomst te moeten prediken. Sint Lukas wil ons, sterker nog dan Mattheüs en Markus, waarschuwen voor dat gevaar. Hij verwijst ons naar het nu, waarin de toekomst ligt opgesloten. Vanuit het geloof moeten we afstand doen van allerlei apokalyptische illusies en ons voorbereiden op vervolging waar elke gelovige mee te maken krijgt. In die vervolging krijgen we de gelegenheid de volharding te beoefenen en de standvastigheid van geloof te verkrijgen.

Zelfs als allerlei zaken om ons heen instorten, de westerse beschaving dreigt ten onder te gaan, de kerken leeg lopen en de kloosters verlaten worden, zelfs dan, zegt Lukas ons, moeten we niet proberen om ons uit het heden te verwijderen. Het einde van een wereld is nog niet het einde van de wereld. Houdt vast aan de Heer, ondanks alle tegenkantingen en vervolging. Dat telt, dát misleidt niet. Daarom maakt sint Paulus zich zo druk in de tweede lezing over lieden die vanwege het naderde einde opgehouden zijn hun dagelijkse plichten te vervullen.

De heilige Johannes spoort ons in zijn eerste brief aan ons te haasten: *Zie, het is het laatste uur.* (1Jo 2,18) Hij schrijft dit niet om ons bang te maken, want in de liefde is er geen plaats voor vrees (1 Jo 4,18). Nee, hij spoort ons aan voort te snellen op onze weg naar heiligheid, naar de Heilige zelf, naar Christus, onze eindbestemming. Nog maar een korte tijd en het einde van onze wereld is gekomen, want ons aardse leven is in een zucht voorbij. Nog maar een korte tijd en de dag van de Heer is voor ons aangebroken. Dan zullen we God mogen zien zoals Hij is. (1 Jo 3,2) Maar nu reeds zijt gij kind van God en hebt gij voor Christus gekozen. *Door standvastigheid zult ge uw leven winnen.* Daarom zegt Jezus ook tegen ons: *Laat uw hart niet verontrust worden. Gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. Vrede laat Ik u na; mijn vrede geef Ik u. Niet zoals de wereld die geeft, geef Ik hem u. Laat uw hart niet verontrust of kleinmoedig worden.* (Jo 14,1.17) Laten we de aansporing van Jezus ter harte nemen: *Weest op uw hoede dat gij niet in dwaling gebracht wordt.*